

Sreća nije blago kraljeva, već obitelj na okupu

Bliži se najveći kršćanski blagdan Uskrs. Za mene, trinaestogodišnjakinju, posebno je to razdoblje kad, oslobođena od školskih obveza i briga, uživam okupljena oko svojih najmilijih u pripremi svih onih tradicionalnih slavonskih jela koje vrijedne ruke naših majki, sestara i baka s ljubavlju za svoje obitelji pripremaju. Posebno me obradovalo kad sam doznala da će ove godine oko uskršnjih priprema u našem obiteljskom domu sudjelovati i moja baka Anka koja već drugu godinu živi sama nakon smrti svoga supruga, a moga djeda Ilije. Iako je prošlo već dvije godine, i danas se živo sjećam djedovih priča iz njegovih dječaćkih dana, pustolovina po prostranim slavonskim poljima s prijateljima ili šetnji s našim zajedničkim psom Šapom po selu. Sada, djeda više nema, baka je slabije pokretna, a Šapa je gotovo oslijepio pa ga baka nerado pušta s lanca bojeći se da mu se nešto loše ne dogodi. Najviše mi djed nedostaje upravo u predblagdansko vrijeme jer se moja obitelj, već tradicionalno, okuplja za zajedničkim stolom u vrijeme velikih blagdana.

Dok sjedim pokraj tople peći u dnevnom boravku, iz kuhinje se širi miris toplog domaćeg kruha i bakine štrudle od jabuka s cimetom. Zvuci jutarnjeg crkvenog zvona odjekuju prostranom slavonskom ravnicom, a ja, pogledom kroz prozor, čeznutljivo tražim proljetno sunce koje stidljivo proviruje iza gordih oblaka. Majka je otišla na tržnicu po bakinim uputama kupiti potrebne namirnice za uskršnji ručak, a otac pokupiti mog petogodišnjeg brata Luku iz vrtića. Pri povratku obećao je baki i majci da će svratiti u mesnicu po uskršnju šunku i usput kupiti bocu skupocjenog crnog vina kakvo odrasli članovi moje obitelji piju samo u posebnim prilikama.

„Zvrr, zvrr“, vibrirajući zvuk dolazne poruke na mobitelu prenuo me iz razmišljanja. „Pozdrav iz Saas Feea! Uživam u zemlji čokolade, sira, vina i skijanja! Ovdje je pravi raj na zemlji iz kojeg nikad ne bih poželjela otići.“ Bile su to riječi koje su uz vedro i nasmijano lice moje prijateljice Petre odjevene u luksuzno skijaško odijelo i sa sunčanim naočalama marke Dolce&Gabbana uokvirenih cirkonima na uglovima stajale u opisu fotografije. Petra je moja dugogodišnja prijateljica, naše prijateljstvo seže iz vrtićkih dana. Nekada smo bile jako bliske, zajedno proslavljale rođendane, išle na svetu misu, povjeravale si tajne, satima vrijeme provodile u našem obližnjem parku komentirajući događanja u gradu i razgovarajući o prvim simpatijama. No, u posljednje vrijeme više nismo tako bliske i naša se nekadašnja druženja i razgovori sada svode na razmjenu kratkih poruka putem digitalnih uređaja. Naime, Petra se ubrzo, nakon što su joj se roditelji razveli prije nepune tri godine, s majkom preselila u hrvatsku metropolu i vrlo rijetko posjećuje svog oca i rodni kraj. Majka joj se preudala za bogatog poduzetnika koji je za Petru „najbolji očuh na svijetu“ jer joj u životu „osigurava sve što poželi“.

Te Petrine želje podrazumijevaju svakodnevno uživanje u materijalnim stvarima, odijevanje po posljednjoj modi i kupnju skupocjenih čuda suvremene tehnologije o kakvima mi djeca iz malih sredina možemo samo sanjati. „Bez staraca, u društvu najbolje škvadre na svijetu, u luksuznom švicarskom kampu punih osam dana.“ Ne trebam ni spominjati kako pod najboljom škvadrom na svijetu smatra prijateljice i prijatelje nekoliko godina starije od sebe, koji su zalučeni „čarima“ ovozemaljskog (materijalnog) svijeta. „Može li bolje?!“ nastavlja ona ovaj put šaljući uz tekst niz opuštajućih *emotikona* poput najvjernije pripadnice *Z generacije*.

Zar je to ono što njoj, u ove blagdanske dane, pruža najviše sreće i ljubavi? Kako je moguće da se ljudi tako promjene? Iz nekada nježne i skromne djevojčice iz male sredine postala je mlada buntovnica kojoj su izlasci na najpoznatija zagrebačka mjesta, ljetovanja po razvikanim europskim plažama i zimovanja u svjetski opremljenim kampovima postale centar njezina svijeta i izvor najvećeg zadovoljstva i radosti. Pokušavam, zureći u njezinu fotografiju koja prikazuje našminkanu tinejdžericu kao s naslovnice najmodernijeg sportskog časopisa iza koje prkosno proviruju Švicarske Alpe, vidjeti tračak nostalgije za onim nekadašnjim vremenima kada smo bezbrižno uživale neopterećene materijalnim stvarima. U tom trenutku suza mi klizne niz oko spoznavši koliko smo nas dvije, u tako kratkom vremenu, postale toliko različite.

„Što to muči moju unuku?“ baka glasom pomalo zabrinutim sjeda pokraj mene grleći me. „Sada sam malo ljubomorna što i za vrijeme praznika vrijeme radije provodiš za mobitelom nego razgovarajući sa svojom bakom. Tuga dušu razara, ali tvoj najmiliji ju spašava,“ smiješeći se reče baka. Te su me bakine riječi trgnule poput djeteta koje je, trčeći bosonogo, nagazilo na ježa. Zagledavši se u njezine još uvijek vedre iako, zubom vremena načete, umorne oči, plave poput najljepšeg nebeskog svoda, shvatih snagu bakinih riječi. Bogat nije onaj koji puno ima, već koji puno daje - daruje toplom riječju, osmijehom, dobrodušnim vedrim pogledom. Baš poput moje drage bake. Dok smo, tako zagrljene, uživale u našim zajedničkim trenucima, čule smo dobro poznati sićušni, ali zvonki glas: „Bako Anko, je li jućak gotov?“ gledajući nas bistrim dječjim pogledom stajao je pokraj nas moj brat Luka, bakin mezimac, dok su se s vrata, ozarenih lica i punih vrećica u rukama, smiješili naši roditelji.

„Baš u pravo vrijeme! Ručak je spreman. Blagujmo zajedno, djeco moja, i veselimo se jer smo najbogatiji kad smo na okupu“, naglašava baka kao da mi čita misli dok ja s kauča, s osmijehom na licu, promatram svoju zadovoljnu obitelj.